

Marja Mentula

Manaajan matka

Manaaja
ja vaestaja

MANAAJAN MATKA

Manaaja ja vaeltaja

Marja Mentula

MANAAJAN MATKA

Manaaja ja vaeltaja

Toinen osa

© 2020 Marja Mentula

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kannet: Marika Hietamäki

ISBN:978-952-80-2503-0

Close your eyes now
And give in to the night
Soar above the stars
Forget what's behind
Don't stare up at the setting sun
Or the light of dawn

The light will lure you
To lands forged by demise
To the shores of death
The blooming meadows
Seduce and intoxicate
With a deceiving scent

(Amorphis, Amongst Stars 2018)

Taiguma

Lehmus-
Saari

Kuvura

VIHERMERI

Aslax

Leivra

Saraste

Kamorno-
Saaret

Halvoo

SINIMERI

Itääl

Samutroita

Ensimmäinen luku

Alathea kertoi kysyneensä kerran toista poikaa katsomaan, kuinka tupasvillat keinuivat suolla, mutta tämä ei ollut ymmärtänyt. ”Sielläpäähän keinuvat.” Siitä Alathea oli ollut vähän loukkaantunut.

”Olin näyttänyt hänelle jotakin minulle tärkeää, mutta hän ei ymmärtänyt.” Meillä molemmilla oli ollut suuri tarve jakaa kokemamme kauneus jonkun kanssa. Meillä oli myös ollut tapana laulaa metsässä yhdessä ja kilpailla, kumpi muisti enemmän. Yleensä olimme pystyneet paikkaamaan juuri sopivasti toisiltamme ne kohdat, joita toinen ei osannut. Monet kansanlaulut vaihtelivat hiukan sanoiltaan, ja me muka pilkkasimme toistemme versiota.

Ihailuni Alatheaa kohtaan oli vain kasvanut. Vaikka hän oli kovin nuori, hän oli niin viisas ja rauhallisesti hymyilevä, sellainen, joka on jo löytänyt rauhan. Olikohan se mahdollista noin nuorena. Nyt tuntui, kuin olisin ollut silloin kesällä vuosia nuorempi, vaikka niistä ajoista ei ollut kulunut kuin muutamia päiviä.

Vaikka muistin pahan unen kaltaisena entiset tapahtumat, joista jo kerroin, en ollut varma, miten olin päätynyt Rantakylän satamaan. Hämäriä mielikuvia minulla oli siitä, että olisin syönyt ryynipuuroa takkatulen valossa jossakin keittiössä. Luultavasti olin myös nukkunut taivasalla. Siitä selviytymiseni täytyi johtua kokonaan seuralaisestani, vaikka en sitäkään muistanut pitkään aikaan nähneeni. Miten olin löytänyt juuri satamaan? Fildus tietysti sanoi sen olleen ilmiselvää johdatusta, ja Aezuan minua suojelleen.

Ja miksi en olisi uskonut häntä? Helpointa oli vain antaa olla ja tehdä kuten sanottiin. Jos minulla jotakin tekemistä tässä maailmassa vielä oli, ja joku tuli sen vieläpä minulle kertomaan, niin paras kai oli mennä nöyrästi mukana. Mitä muutakaan olisin tehnyt? Pois oli päästävä, enkä yksin olisi selvinnyt.

Fildus Vastorinpoika oli nuori Aezuan pappi, joka oli ottanut minut mukaansa Suoja ties minne. Hän oli matkan ensimmäisinä päivinä kertonut minulle syntyneensä hyvin köyhään perheeseen Lesreanissa, ja sairastaneensa lapsena jotakin toivotonta tautia.

”Sain pyörtymiskohtauksia ja halvausoireita”, hän selitti, koska olin pyytänyt. ”Aluksi ne menivät ohi, mutta muuttuivat aina vain vaikeammiksi. Isoveljeäni en edes muista, koska hän oli kuollut samaan tautiin ollessani vasta möykky kapaloissa. Toivoa oli, koska joku sukulainen oli joskus selvinnyt siitä hengissä, mutta tullessani viiden vuoden ikään olin jo niin sairas, etten voinut liikkuakaan enkä juuri niellä, vaan makasin selvästi kuoleman kielissä. Mitkään tavalliset parantajat eivät olleet pystyneet helpottamaan oloani, ja vanhempani olivat sangen köyhiä, kuten jo sanoin.”

Parantajamaagia ei selvästikään ollut ollut seudulla. Hyvät sellaiset olivat harvinaistuneet. ”Lähin Aezuan temppelikin oli Teddernin temppeli miltei metsässä, mutta se kelpasi heille yhtä hyvin kuin tavallinen. Yleensä papit eivät tee sen kummempia temppuja kuin muutkaan parannuksen taitajat, paitsi erityisellä siunauksella, mutta kuolemanvaarassa olijat ja lapset otetaan vakavammin. Heitä voidaan hoitaa pyhästi kutsumalla itse jumalatar apuun. Sellaiseen seremoniaan tarvitaan monta osaavaa pappia.”

Tiesin sen, mutta kuuntelin yhä vaiti. ”Valitettavasti myös Teddernin temppeli tarvitsee rahaa pysyäkseen pystyssä, joten hoito vaati tavan mukaan lahjoitusta. Vaikka oikeasti ainakin nykyisin autamme ketä vain kerjäläistä yhtä lailla. Kun muutakaan ei ollut, äitimuorini lupasi minut temppelille ja jumalille, jos vain paranisin. Se lupaus riitti, ja papit yrittivät. Kuten näet, paranin täysin. Seuraavasta aamusta alkaen ruumiini alkoi korjata itse itseään, ja viikon päästä kävelin omin pikku jaloin kotiini. En ollut kävellyt lähes vuoteen, joten oikeastaan isäni kanto minua hartioillaan suurimman osan matkasta.”

Varsinainen ihmeparantuminen. Sellaisistakin olin kuullut, mutta en koskaan sitä itse kokeneelta. ”Ja tietänet, kuinka siinä kävi. Koskessa on kivi lujassa, vaan lujemmin uskova pysyy sanassaan. Kahdeksanvuotiaaksi saakka sain olla kotona, ja olihan siinä vanhemmillakin yksi suu vähemmän ruokittavana. Jäi heille vielä kolme tytärtä. Kaikki olivat tyytyväisiä.”

”Myös sinä?” kysyin vasta nyt.

”No, vähän koti-ikävää itkettyäni kotiudun oikein hyvin. Elämä oli paljon jännittävämpää suuressa temppelissä, ruoka oli parempaa ja sain opetusta tai tietoa melkein kaikesta, mitä on olemassa. Ainoa mikä puuttui, oli ikätoveri, mutta niitäkin tuli sitten myöhemmin. Temppelissä keskityin lääkintään ja

sairaanhoitoon, ja opetin lähikylien lapsia, nuoria ja aikuisiakin lukemaan. Ja tietysti myös Teddernin opetuksia. Näiden harrastusten varjolla pääsin käymään vanhempieni luona aika ajoin. Mutta nuoremmat sisareni jäivät aina melko vieraiksi minulle. Kotini oli Teddernin temppeli, ja pappisveljet ovat perheeni.”

En tiennyt juuri mitään Teddernin suuntauksesta. Itse olin esutsilainen, mikä oli minulle normaali lähtökohta kaikkeen outoon. Sanottiin, ettei Teddern jumalopiltaan paljoa tavallisesta poikennutkaan. Tulin väkisinkin uteliaaksi. ”Muistatko mitään siitä parannuksesta, millaista se oli?”

Fildus kurtisti kulmiaan ja muljautti hauskaasti silmänsä samalla ylös, mikä sai hänen mustuaisensa katoamaan miltei kokonaan näkyvistä. ”Hyvin vähän, ja se on sellaista, mitä en oikein osaa selittää. Taisin olla enimmäkseen tajuton silloin. Vanhempani pitivät sairautta merkinä jumalilta, enkä ole sen koomin ainakaan kuullut, että kukaan olisi sairastunut siihen suvussani.”

Tuumin moisen olevan jumalien puolelta aika julma tapa kertoa uuden papin tarpeesta. Mutta vastaavia tarinoita ja tapauksia väitettiin toki tapahtuvan. ”Miksei sairaita sukulaisia sitten viety temppeliin?”

”Varmaan joskus vietiinkin, mutta useimmat kuolivat siihen varhaisvuosinaan. Ja ennen sitä vanhempani vielä vierastivat metsäläispappeja.”

Fildus näytti muistavan ikäviä asioita, mutta myös päättäneen vastata kaikkiin kysymyksiini. Vaihdoin siis aihetta kysymällä, miten hän oli tänne laivaan joutunut.

”Vasta jo vihkiydyttyäni sain kutsuni vaellukselle, ne näyt, joista sinulle kerroin. Lähdin kuuliaisesti etsimään itseäni ja maanpäällistä tehtävääni. Ja sinulle voin tunnustaa, että en ole ennen käynyt kaukanaakaan köyhästä temppelistä ja kotikylästäni. Paisuihan tämä joksikin, jota en osaa vieläkään kuvitella. Ilmeisesti minulla sittenkin on harvinaisen tärkeä tehtävä. Niin on Aezua armossaan antanut minun ymmärtää siitä asti, kun häneen lähemmin tutustuin, mutta en ajatellut, että se oli jotain näin... konkreettista. Ajattelin enemmänkin opettamista ja parantamista.”

Pappi pudotteli käsiään kuin ei tosiaan olisi uskonut, mitä oli tapahtumassa, ja näytti samalla sekä toiveikkaalta että huolestuneelta. Hän näytti olevan ilmeikäs kaveri. Hänen vaaleat hiuksensa kurottelivat jo olkapäitä ja liehuivat vapaina. Pappiskaapu oli vähän harmaantunut, mutta se oli näyttävä

valkoinen ja vihreä Aezuan papin kaapu, vaikkakin siitä puuttuivat tavalliset tyyliteltyt tammenlevätunnukset. ”Eikä tämä ole mikään testi, eikä tee minusta mitenkään arvokkaampaa kuin tavallisesta papista. Pikemminkin kenelle tahansa annettu jumalallinen tehtävä on taakka, joka tekee nöyräksi. Olenhan pelkkä välikappale, jolla on vielä vähemmän omaa vapautta kuin tavallisilla välikappaleilla. Ja miten lie sinun laitasi, poika parka?”

Fildus näytti huomaavan tuskastumisensa ja pahoitteli sitä. Pidin kuitenkin hänen rehellisestä puhevirrastaan. Hän ei pitänyt minua ihan lapsena tai hulluna.

En tiennyt, mitä ajatella koko jutusta, tai mitä vastata. ”Voimme vain antaa purren kuljettaa ja jatkaa sinne, mihin meidät osoitetaan.” En tiennyt, mihin olin sekaantunut, mutta todellakin minulla oli vahva tunne, että minua vietiin kuin narussa, enkä mitenkään voisi pullikoida vastaan. Eikä minulla ollut siihen halua, vaan ainoa mitä nyt halusin, oli pitää minuuteni riekaleet koossa ja seurata tuulta, ettei se rikkoisi minua hajalleen.

”Ei ole hoppu hyväksi eikä kiire kunniaksi”, pappini myötäili. ”Katsotaan, mitä huomina milloinkin tuo, ja kulkekaamme yhdessä me kaksi, eikö niin?” Hän tönäisi minua toverillisesti kylkeen, mutta osasin vain mutista vastaukseksi.

Näin käytimme aikamme jutellen silloin, kun en tuijottanut laivan reelingin yli niin kauas merelle kuin silmä kantoi. Laiva oli muutaman Vihermeren vapaan kauppiaan osaomistuksessa. Kolmoismaahan oltiin tällä kertaa viemässä väriaineita, kauraa ja ohraa, ja samaa reittiä kelpo laiva seilasi jo toistakymmentä vuotta. Aglazissa lasti myytäisiin ja ostettaisiin tilalle lähinnä puuvillaa ja viiniä, joka vaihdettaisiin Halyvossa suolaan, silkkiin ja hedelmiin, joka vietäisiin taas Lesreaniin. Rautaa oli sieltä kielletty viemästä Aglaziin, vaikka riitti näillä aseilla muutenkin. Muistin toki koulussa opetetun lorun: *Halyvo on suolamaa, Kolmoismaa on viinimaa, Kuvurasta rautaa saa, pohjoisesta valaanrasvaa...*

Laiva toi mieleeni vanhan mutta virkun hevosen, joka tunsu reitin kotiin. Natistessaan ja vaappuessaan jatkuvasti se oli kuin kehto, tai oma pieni maailmansa meriavaruudessa. Jossakin piilossani oli pikkupoika haltioissaan, ahmien silmillään kaikkea minkä näki, painaen seikkailun mieleensä. Viikon jälkeen en juurikaan huomannut jatkuvaa liikettä, joka aluksi oli saanut mahani nousemaan kurkkuun. Huomasin tottuneeni siihen vasta, kun Fildus valitti pahoinvointia, enkä edes huomannut liikettä,

ennen kuin näin horisontin liikkuvan ylös ja alas. Laiva oli sen verran suuri ja tukeva, että se heilui yllättävän vähän suurissakin aalloissa. Tai ainakin minusta aallot näyttivät hirmu suurilta. Kansipoika kerskaili niiden olevan vain pientä väreilyä.

Meitä seurasi värikkääksi maalattu sota-alus, joka oli kuningattaren viirein ja ampuma-asein varustettu. Se pysyi sen verran kaukana, etten saanut siitä selvää tarkemmin. Partiolaiva kuulemma saatteli kauppiaita ja matkustaja-aluksia näillä vesillä. Se näytti mielestäni vähän isommalta kuin kauppalaiva, mutta oli matalampi. Omassamme oli kannen lisäksi kolme kerrosta, joista kaksi oli ruumia rahdille.

Ainakin katseltavaa ja ihmeteltävää merellä riitti. Ikinä en ollut osannut kuvitella, että laivat voisivat olla niin isoja. Omamme oli useamman talon kokoinen, eikä sitä edes pidetty erityisen isona. Siinä oli kolme mastoa ja kaksikymmentäneljä merimiestä vinssaamassa ja kiskomassa purjeita ylös ja alas ja vaihtamassa niiden asentoja tuulten mukaan. Perä näytti suoralta, mutta keula kapeni pitkäksi piikiksi, johon niin ikään kiinnittyi purjeita. Kyselyni tukahtuivat siihen, kun minulle naurettiin ihmetellessäni, miten alus ei uponnut, jos sen runko oli tehty osittain teräksestä, ja lastikin painoi. Kannen alla oli kyökki ja reilusti tilaa nukkumapaikoille. Laivaan olisi ollut helppo eksyä, ainakin minun.

Mutta minä ja pappi majoituimme kannen matkustajahytissä, jossa oli kerroslaveri ja pari kirstua tavaroille. Kirstujen päällä saattoi myös kirjoittaa tai istua, ja oli siellä tuolikin. Olimme päässeet mukaan halvalla ruuan kuullessa hintaan, koska Fildusin oli tarkoitus tuoda siunausta ja onnea matkalle. Oikeastaan se olin minä, josta hän maksoi, sillä pyhiinvaeltajilta ei tavattu periä rahallista korvausta. Syksyn ensimmäiset myrskyt olivat sitä paitsi odotettavissa. Merimatka ei ollut koskaan täysin turvallinen, oli reitti ja laiva kuinka tuttu tahansa miehistölle. Kaikenlaista yllättävää saattoi tapahtua, ehkä juuri silloin kun oltiin liiasta luottamuksesta huolimattomia.

En ollut vielääkään uskoa, mitä oli silloin laiturilla tapahtunut. Oliko minut pelastettu? Eikö itse ollutkaan ainoa, joka voi itseään auttaa? Tunteiden pappi oli tullut lähes Lesreanin vastakkaiselta laidalta asti kertomaan, että näki minut. En ollut uskaltanut kysyä, kuinka hän oli tiennyt, mitä sanoa. Sanat olivat koonneet minut takaisin ruumiiseeni, joka oli kai omani, ja sama kuin ennen, mutta sen sisältö ei ollut samaa, enää milloinkaan. Toisaalta se olin minä,

ja minulla oli melkein kaikki muistoni tallella, paitsi niitä, joita en muistanut. Yritin turhaan olla kertaamatta niitä ja mukautua nykytilanteeseen, mutta ne eivät minun tahdostani piitanneet vähääkään.

Olin yrittänyt ottaa päivätorjut yläpedissäni, mutta uni ei tullut, vaikka tunsin raskasta väsymystä jäsenissäni. Olin kuin juuttunut vuoteeseen, eikä lievä huonovointisuus johtunut aallokosta. Ties kuinka kauan yritin päästä ylös, mutta tulin ajatelleeksi aina jotain muuta ja unohdin liikkua, enkä päässyt ajatuksistani ylös. Ne sinkoilivat ja vaihtelivat tottelematta tahtoani lainkaan. Välillä tahdottomuuteni suututti.

Rentoutuminen ja luovuttaminen ei sekään tuonut apua. Pian en edes muistanut, mitä niin tärkeät ajatukset olivat koskeneet. Välillä pohdin huolissani, missä Fildus ja Ieldanar mahtoivat olla. Ehkä olin yksin, ehkä minut oli jätetty yksin ajelehtimaan. Kuullessani miesten huutoja, joilla he viestivät keskenään ohjausta koskien, heräsin ja epäilin, josko olisin sittenkin nukahtanut.

Sain ilmeisesti kipeän ruumiini istumaan, alas sängystä ja ulos kannelle, jossa kaikki oli ennallaan. Taivas oli tasaisen pilvinen. Nojasin lujaan laitaan ja löysin Alathean vaalean hiuksen hihani sisältä. Se sen täytyi olla. Olin vähällä päästää sen tuuleen, mutta en pystynyt luopumaan siitä, vaan talletin sen hameeni taskun pohjalle.

Katsoin syksyn maisemaa, mutta kaikki oli kuollutta, kun hän ei jakanut sitä kanssani eikä valanut henkeään puihin, maahan ja rakennuksiin. Vain hänen kauttaan olin halunnut katsella maailmaa. Kukat kukkivat ja tähdet tuikkivat aivan turhanpäiten. Sellainen ei enää koskettanut minua. En antanut itseni miettiä, missä tilanteessa hius oli minuun mahtanut tarttua. Vai oliko Alathean sujauttanut sen tahallaan hihaani...

Onneksi Fildus keskeytti sekavat mielteeni saapuessaan vierelleni nojailemaan. ”Täällähän sinä olet. Mitäs tuumit?” Kun en heti vastannut, hän jatkoi: ”Miltä sinusta oikein tuntuu olla näin äkkiseltään mukana, ja kuinka pitkälle uskallat lähteä kotoasi?”

Koetin keksiä, mitä pappi halusi kuulla vastaukseksi. ”En tiedä minne menen, mutta tässä on vain hyvä tilaisuus. Enkä välitä, vaikka antaisin huijata itseäni. Oikeastaan en välitä lantakikkaran vertaa, minne päädyn ja mitä minulle tapahtuu, vaikka sitten joutuisin merirosvojen käsiin.”

”Niin ei käy, anna minun pitää siitä huoli. Jo jumalattareni velvoittaa minut huolenpitoon, enkä muutenkaan jättäisi pulaan sellaista, jonka itse mukaan houkuttelin.”

Jostain syystä minun oli välillä vaikea sietää papin seuraa, niin ystävällinen kuin hän olikin. Ehkä se johtui juuri siitä. En kestänyt hänen muka ymmärtäväistä hymyään ja tapaansa asettaa sanansa aina osuvasti, joten vähän välttelin hänen seuraansa kuten muidenkin. En olisi osannut sanoa mitään kenellekään. En sitä paitsi halunnut enää saada turvaa muilta. Jos minun oli vielä elettävä, tekisin sen järkevästi ja varmistaisin, että pärjäisin itse. Fildus oli kuitenkin ehdottoman luotettava ja vastuullinen ihminen, sen vain näki.

”Mikä minua oikein vaivaa? Onko tämä merisairautta?” Huomasin sanoneeni sen sittenkin ääneen, koska sain vastauksen.

”En usko, että se on sitä. Minulla on sitä välillä, mutta ruoka pysyy sentään jo enimmäkseen sisälläni. Vaivasi on jotakin muuta, äläkä syytä siitä itseäsi. Pahin menee ohi aikanaan. Jotkut sairaudet on käytävä kunnolla läpi voidakseen parantua.” Katsoin häntä vaatien tarkennusta. ”Se johtuu siitä, mitä olet kokenut, kaikesta, mistä kerroit. Ei ihminen ainakaan kestä mitä hyvänsä. Jos terä osuu ihoosi, saat haavan.”

Käänsin katseeni takaisin aaltoihin häpeissäni, muistaessani mitä olin tehnyt oppimestarini kaksiteräiselle veitselle. Onneksi pitkät hihat peittivät suruni jäljet. En tiennyt, miksi surua ja sekavuutta piti hävetä, olihan se tosiaan ihan normaalia siihen nähden, mitä oli tapahtunut. Maailmassa tapahtui kaikenlaista kamalaa, en vain ollut kuvitellut olevani osa sitä. En vain halunnut olla näin heikko. Monella ihmisellä oli varmasti paksumpi nahka. Ehkä se minullakin parkkiintuisi. Huomasin saaneeni jonkinlaista helpotusta, tai ainakaan en hetkeen syyttänyt itseäni oudosta tilastani.

Puitten latvoja vasten taivasta.

Kotiranta jossain kaukana.

Ei siellä muita odota

kuin tyhjiä aukkoja, kauhuin aaveita.

Niin ajattelin tuuleen. Muistin nuoren Elanin talvella, kun koulusta kotiin tullessa oli jo melkein pimeää. Olin pysähtynyt katsomaan lumisadetta seinälyhdyin valopiirissä. Olin yrittänyt

seurata muutamaa hiutaletta ylhäältä alas asti, tai sitten katsoa vain yhtä kohtaa lumen pudotessa sen ohi. Kuitenkaan katse ei pysynyt siinä missä piti, eikä sade näyttäytynyt yhtäjaksoisena putouksena, vaan silmän tahaton liike sai sen tulemaan pieninä ryöppyinä, jotka näyttivät aina samalta. Muistin ihmetelleeni, mikä silmässä sai tämän nykimisen aikaan, ja toimivatko kaikkien olentojen silmät näin itsenäisesti.

Jotakin samanlaista tapahtui kai levottomana väreilevän vedenpinnan kohdatessa katseen. Meri näytti jatkuvan loputtomiin, kuin mitään muuta ei olisi ollutkaan kuin purtemme. Se sopi minulle hyvin, vaikka olikin harhaa. Ajattelin jatkuvasti, mutten oikein osannut edes muuttaa asioita sanoiksi, vaikka tapani mukaan lajittelin ja nimesin niitä kirjoittaakseni ne muistiin, vaikka en kirjoittaisikaan.

Yhä useammin mietin sitäkin, mihin olin oikeastaan menossa. Kenties etsin unohdusta, kenties itseäni, kenties manaajia, joita syytin rakkaimpieni murhista ja siitä seuranneesta murheesta. Ehkä halusin kokea saman kohtalon saadakseni tietää, mistä oli kyse. Toisaalta toivoin, toisaalta en toivonut, että koko sotku olisi jokin pikku erehdys tai yksittäisen henkilön virhe.

Alkumatkasta nukuin kummallisen paljon, kuin olisin ollut sairas. Oli kuin mieleni olisi yrittänyt säästää minut rajulta todellisuudelta. En voinut vastustaa väsymystä, enkä aina halunnutkaan. Olinhan tehnyt pitkän kävelymatkan Lesreanissa, vaarallisesti yksin. Se oli kuin tajuttomuutta, en muistanut unistakaan muuta kuin sekavia tunnelmia. Kuin olisin vajonnut kohti Migran kuoleman unta, joka oli hellä helpotus. Ruumistani vähän särki kuin kuumeessa, mutta se tuntui kaukaiselta, enkä saanut tavallista tuntumaa itseäni. Oliko se sairautta?

Tädin ääni kohosi kimeäksi, vaikka Elan yritti hyssyttellä puhuen itse hiljaa. "Voi Elan pieni, Ecnea on täällä nukkumassa, mutta isäsi ja äitisi ovat lääkärin luona tarkkailtavana. Emme tiedä, kuinka siinä käy. Veljesi..." Abette nyyhkäisi vavisten, eikä näköjään pystynyt enää puhumaan.

Enkä minä pystynyt ajattelemaan juuri muuta kuin Elanille tapahtunutta onnettomuuksien sarjaa. Olin jotenkin juuttuneena noissa epätodellisissa muistoissa, jotka joksikin aikaa olivat jättäneet minut kokonaan rauhaan. Sillä ei olisi luullut olevan väliä, mitä muut olivat nähneet, en kuitenkaan palaisi enää kotikonnuilleni. Silloin tällöin oli hetkiä, jolloin pystyin olemaan

kuin aivan joku toinen; hereillä ja reipas. Mutta sitä ei koskaan kestänyt kauaa.

Muistojen palaillessa pätkittäin ymmärsin, että minut ja kuolleen Alathean löydettyään Ieldanar olisi voinut syöksyä Shediramini perään, kuten se olisi varmasti halunnut tehdä, mutta se oli etsinyt ensin minut ja suojellut minua. Ehkä se olisi ehtinyt pelastaa mestarini, ilman minua. Mitä siitäkkin ajattelisi.

Mutta miksen ollut tajunnut kunnolla, miten välittömässä vaarassa perheeni oli? Minun oli täytynyt olla melkoisen sekaisin, kun en kättänyt Ieldanaria heitä suojelemaan. Se oli taivaltanut minun aivan liian hitaaseen tahtiini. En minä ollut vaarassa, enkä olisi voinut itse pelastaa heitä. Miten olisin voinut olla syyttämättä osittain itseäni? Demonit, joita en ollut edes nähnyt, tappoivat veljeni ja haavoittivat vanhempiani kuolettavasti. Heilani ja opettajani kuolivat samoin.

Vanhimman veljeni onnistui pelastaa nuorin siskoni, ja kaksi isosiskoani asuivat toisessa kylässä turvassa. Elmale oli kai luullut suojelevansa minua tuomiolta ajaessaan minut tiehensä. Kukaan ei ollut vastustanut sitä. Tätini piti huolta pikku Ecneasta. Silti tuntui, että minulta oli viety kaikki. Kaikki, mitä olin tai olin luullut voivani olla. Olin tyhjäksi koverrettu kurpitsa. Tai ei, olihan minulla vielä demoni, joka oli ollut jo lähes neljä vuotta jonkinlainen nuoruudentoverini. Ja outo seesteinen pappi kaavussaan, josta puuttuivat sen väreille tyypilliset Aezuan tunnuksat.

Ieldanar oli pysynyt piilossa Fildusilta ja miehistöltä, mutta tiesin ja tunsin sen seurailevan laivaa ja nauttivan vapaudesta. Parempi olikin sen pysyä piilossa, koska Lesreanissa demoneita ja yhtä lailla niiden manaajia kammoksuttiin. Kai siihenkin oli hyvä syy.

Ieldanar ei tietenkään halunnut pettämänsä ja suututtamansa jumalansa luokse Hornaan, josta se voitaisiin kutsua myös Sarasteelle. Oli outoa ajatella, että se oli nyt minun käskyvallassani ja loitsujeni sitoma. En pitänyt siitä, oppipoikana olin tottunut demoniin tasavertaisena Velholan asukkaana. Tunsin olevani pikemminkin kiitollisuudenvelassa. Sehän oli ilmeisesti tuonut minut turvallisesti Rantakylään.

Ihmettelin, miksei Ieldanar vain karannut hallinnastani, se ei olisi ollut temppu eikä mikään, ja lähtenyt toteuttamaan omia pyrkimyksiään. Se olisi varmaan helpompaa ilman minua

raahustamassa kömpelönä perässä ja rajoittamassa sitä taikoineni. Tai sitten sen pyrkimykset eivät olleet niin yksinkertaisia, mutta näytti siltä, kuin se olisi kuitenkin ollut täysin selvillä niistä. Kenties se halusi seurata, mitä minulle tapahtuisi, mutta en ollut varma, miksi. Ieldanarin mielenliikkeistä oli mahdoton sanoa koskaan varmuudella.

Lähtiessäni eräänä iltana Aarniometsästä kotia kohti koko oleminen oli tuntunut väsymyksestä huolimatta hiutaleenkevyeltä ja vapaalta, ja musiikki oli pauhannut yhä päässäni. Toivoin voivani purkaa tuota ylitsepulppuavaa tunnetta, joka pakahdutti minut jalkapohjista hiusrajaan asti. Pyöreän pillini vinkuna olisi ollut vain loukkaus Alatheaa ajatellen, enkä oikeita runojakaan osannut kirjoittaa, ainakaan sellaisia. Olin tottunut asettamaan yksinkertaisiin riimeihin sellaista, mitä näin.

Miten niin paljon oli voinut mahtua yhteen kesään ja muutamaaan tapaamiseen? Se oli kuin taikaa. Mutta Alatheaa oli unohdettava, tai hänen muistonsa kuristaisi minut hengiltä. Ymmärsin, ettei unohtaminen voinut tapahtua hetkessä, eikä muistoja mikään veisi pois. Kenties ne jonakin vanhuuden päivänä muuttuisivat vain mukaviksi muistoiksi. Yritin ajatella tulevaa elämääni, mutta en tiennyt edes seuraavasta päivästä. Merimatka tietysti jatkuisi.

Kysyessäni nuorelta merimieheltä, kauanko olimme olleet merellä, hän vastasi tietäväisesti taivaalle katsellen: ”Neljä päivää, ja ainakin toiset sellaiset tässä vielä menee. Mutta huonolla säällä sama matka voi kestää kolmekin viikkoa. Olen tätä reittiä monesti seilannut.” Arvelin, ettei hän muilla laivoilla ollut ehtinyt ollakaan. Sama nuorukainen oli kerran kertonut minulle, minkälaisissa asennoissa purjeiden tuli olla missäkin tuulissa, ja kuinka niitä siirreltiin taljojen ja skuuttien avulla, mutta mieleeni ei ollut jäänyt siitä paljoakaan. Kansimiesten jatkuvaa puuhailua jaksoin kyllä seurata, eikä muutakaan tekemistä matkustajalla juuri ollut.

Kauppias Bester kutsui meidät kajuuttaan kapteenin kanssa päivälliselle. Hän oli riisunut iloisenkirjavan takkinsa, jonka olin aina aiemmin nähnyt vyötettynä hänen ylleen. Hän ei ollut hoikka mies sen alla, eikä tunikan kankaassa ollut muutenkaan säästelty. Kapteeni oli hiljainen vanha mies, jonka auringon ja tuulen parkitsemaan otsaan näyttivät painuneen pysyvästi huoliryppyjen jäljet.

Elanin maailma on romahtanut, mutta jumalilla on hänen varalleen vielä suunnitelmia. Hänen kohtalonsa kietoutuu pappi Fildusin tehtävään, ja yhdessä he matkaavat paitsi tunnetun maailman laidalle, myös mielen ja sielun saloihin.

Menneisyyden demonit eivät kuitenkaan jätä Elania rauhaan. Entä onko arvoituksellinen Edofor ylipäänsä olemassa, ja pystyykö kaksi matkamiestä kääntämään kokonaisen kansan kohtalon?

9 789528 025030